

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213209399
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8213209399.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Zlaty Simkovej v právnej veci žalobcu: F. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ľ. XX, XXX XX M., právne zastúpeného: JUDr. Ján Jurč, advokát so sídlom Partizánska 5, 085 01 Bardejov, proti žalovanému: Q. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/XX, M., za účasti intervenienta: Wústenrot poisťovňa a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, IČO: 31 383 408, právne zastúpeného: JUDr. Miroslava Slovinská, advokát so sídlom Štefánikovo námestie 13, 052 01 Spišská Nová Ves, o náhradu škody s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a intervenienta na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 3C/259/2013-271 zo dňa 23.07.2020, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok v napadnutej časti t.j. vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.256,90 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku V. ktorým bol intervenientovi priznaný voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32,64%.

II. Odmieťa odvolanie žalobcu.

III. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu / z priznanej sumy/ s tým, že o výške náhrady tak prvoinštančných i odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie

I. konanie v časti o zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, v časti zaplatenia sumy 2.264,22 Eur zastavil.

II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.256,90 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

IV. vyslovil, že medzi žalobcom a žalovaným nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

V. intervenientovi priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32,64 %.

VI. štátu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 100 ods. 1 a 2, § 106 ods. 1 a 2, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 444 a § 486 Občianskeho zákonníka, podľa ust. § 2 ods. 2, § 4 ods. 1, 2 a 4, § 7 ods. 3 a 6 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a podľa ust. § 144, § 145 a § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa v konaní vedenom pôvodne pod sp.zn. 3C/46/2011 domáhal okrem iného aj priznania 20 % zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (odsek

1. odôvodnenia), pričom v podaní doručenom súdu dňa 24.08.2012 (odsek 4. odôvodnenia) oznámil, že už netrvá na zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia o 20 %. Súd prvej inštancie uvedené podanie podľa obsahu postupom podľa § 124 ods. 1 CSP posúdil ako čiastočné späťvzatie žaloby. Zároveň v zmysle uznesenia zo dňa 07.08.2013 č.k. 3C/46/2011-83 bolo predmetom tohto konania zaplatenie sumy 4.676,40 Eur (odsek 7. odôvodnenia), pričom žalobca podaním doručeným súdu dňa 23.10.2019 (odsek 12. odôvodnenia) žiadal od žalovaného (iba) zaplatenie sumy 2.412,18 Eur. Súd prvej inštancie postupom podľa § 124 ods. 1 CSP uvedené podanie podľa obsahu posúdil ako čiastočné späťvzatie žaloby o zaplatenie sumy 2.264,22 Eur (pôvodne žalovaná suma 4.676,40 Eur - 2.412,18 Eur). Keďže o týchto čiastočných späťvzatiach žaloby žalobcom nebolo ešte rozhodnuté a to ani v konaní vedenom pod sp.zn. 3C/46/2011, súd prvej inštancie postupom podľa § 144 a nasl. CSP na základe týchto dispozitívnych úkonoch žalobcu konanie v časti o zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia a v časti o zaplatenie sumy 2.264,22 Eur I. výrokom tohto rozsudku zastavil.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami nebolo sporným, že žalobca je poškodeným v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 19.07.2009 a zároveň, že zodpovednosť za škodu spôsobenú žalobcovi v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou má podľa § 420 Občianskeho zákonníka žalovaný ako vodič osobného motorového vozidla. Súčasne nebolo medzi stranami sporné, že intervenient je poisťovateľ žalovaného podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

4. Podanou žalobou si žalobca uplatnil voči žalovanému za účasti intervenienta nárok na náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle lekárskeho posudku o sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 22.10.2010 vystaveného lekárom úrazovej chirurgie ohodnotenú 360 bodmi (odsek 17. odôvodnenia) a nárok na náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia psychických následkov, ktoré boli v zmysle znaleckého posudku ohodnotenú na 90 bodov (odsek 20. odôvodnenia). Pokiaľ ide o prvý nárok na náhradu škody z titulu spoločenského uplatnenia v zmysle lekárskeho posudku o sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 22.10.2010 súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami sporu, vrátane intervenienta, nebolo sporným celkové bodové ohodnotenie v počte 360 bodov. Zároveň nebolo sporným, že intervenient plnil žalobcovi celkovo sumu 4.288,80 Eur za 360 bodov po 14,89 Eur, pričom zohľadnil 20 % spoluzavinenie. Intervenient pristúpil ku kráteniu z dôvodu, že mal za to, že žalobca v čase dopravnej nehody nebol pripútaný bezpečnostným pásom, pričom poukazoval na Odborné lekárske vyjadrenie zo dňa 12.08.2009 (odsek 21. odôvodnenia), v ktorom bolo uvedené, že „Pri autonehode preletel menovaný zo zadného sedadla cez predné sklo auta“, resp. že zranenia žalobcu boli spôsobené „nárazom hlavy a rúk o čelné sklo pri vymrštení zo zadného sedadla smerom napred“. Keďže z uvedeného dôkazu nebolo jednoznačne preukázané, že žalobca nebol v čase dopravnej nehody pripútaný bezpečnostným pásom, pristúpil na základe návrhu žalobcu (odsek 15. odôvodnenia), ako aj na návrh samotného intervenienta (odsek 3. odôvodnenia) k výsluchu svedkyne O. Ž., rod. A.. Svedkyňa bola v čase dopravnej nehody vodičkou osobného motorového vozila, v ktorom sa viezol žalobca, pričom z jej výsluchu jednoznačne vyplynulo, že žalobca bol v čase dopravnej nehody pripútaný bezpečnostným pásom. Z uvedeného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca v čase dopravnej nehody bol pripútaný bezpečnostným pásom a 20 % krátenie náhrady škody v zmysle § 441 v spojení s § 415 Občianskeho zákonníka je nedôvodné. Súd poznamenáva, že právny zástupca intervenienta bol prítomný na pojednávaní pri výsluchu svedkyne O. Ž., rod. A. a v rámci zásady kontradiktórnosti mal možnosť jej klásť otázky a takto prípadne spochybníť jednoznačné závery jej svedeckej výpovede. K uvedenému však nedošlo, pričom zo strany intervenienta neboli podané iné návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré by mohli zvrátiť závery, ktoré vyplynuli z výpovede svedkyne. Vzhľadom k vyššie uvedenému mal súd prvej inštancie za to, že prvý nárok žalobcu na náhradu škody je v celom rozsahu dôvodný, t.j. 360 bodov pri hodnote bodu 14,89 Eur, celková suma 5.360,40 Eur a po zaokrúhlení podľa § 5 ods. 2 zákona suma 5.361,00 Eur. Keďže intervenient už žalobcovi plnil sumu 4.288,80 Eur, neuhradená náhrada škody zostáva vo výške 1.072,20 Eur.

5. Súd prvej inštancie sa ďalej vypořádaval s námietkou premlčania vznesenou intervenientom vo vzťahu k zvýšeniu uplatnenej hodnoty bodu z 14,46 Eur na 14,89 Eur. Premlčanie práva na náhradu škody upravuje § 106 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, t.j. v subjektívnej premlčacej dobe, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, pričom to neplatí, ak ide o škodu na zdraví (bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia), t.j. v objektívnej premlčacej dobe. Žalobca si v podanej žalobe uplatnil hodnotu bodu 14,46 Eur, čo pri počte bodov 360 predstavovala celkovo náhradu škody vo výške

žalobcom uplatnenej sumy 5.205,60 Eur. Žalobca až podaním doručeným súdu dňa 23.10.2019 (odsek 12. odôvodnenia) si riadne uplatnil hodnotu bodu vo výške 14,89 Eur, pričom uvedená zmena žaloby bola pripustená na pojednávaní konanom dňa 25.06.2020. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že nárok na náhradu škody na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vzniká po ustálení zdravotného stavu poškodeného, čo je spravidla po uplynutí jedného roka od úrazu, pričom vydanie lekárskeho posudku o sťažení spoločenského uplatnenia je len úkon, ktorý konkretizuje a vyčísluje výšku nároku poškodeného, t.j. žalobcu na náhradu škody na zdraví. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že zmena žaloby v časti o priznanie náhrady škody z hodnoty bodu 14,89 Eur, namiesto pôvodne žalovanej hodnoty bodu 14,46 Eur bola na súd podaná po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, a to bez ohľadu na skutočnosť, či vedomosť žalobcu o nároku na túto škodu odvodzujeme od ustálenia jeho zdravotného stavu, t.j. júl 2010 alebo od vystavenia Lekárskeho posudku o sťažení spoločenského uplatnenia dňa 22.10.2010. Z uvedeného plynie záver, že žalobca podal (rozšíril) žalobu v časti o priznanie náhrady škody z hodnoty bodu 14,89 Eur, namiesto 14,46 Eur po uplynutí dvojročnej subjektívne premlčacej doby. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany intervenienta, súd priznal žalobcovi ohľadne prvého nároku na náhradu škody sumu 916,80 Eur, čo predstavuje rozdiel medzi pôvodne žalovanou sumou 5.205,60 Eur (360 x 14,46 Eur) a už vyplatenou sumou 4.288,80 Eur. V prevyšujúcej časti ohľadne prvého nároku na náhradu škody žalobu v časti o zaplatenie sumy 155,28 Eur zamietol z dôvodu vznesenej námietky premlčania.

6. Pokiaľ ide o druhý nárok na náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia psychických následkov, ktoré boli v zmysle znaleckého posudku ohodnotené na 90 bodov, pričom žalobca si v podaní doručenom súdu dňa 23.10.2019 (odsek 12. odôvodnenia) uplatnil náhradu škody v celkovej výške 1.340,10 Eur, pri hodnote bodu 14,89 Eur, súd prvej inštancie žalobe v tejto časti vyhovel v celom rozsahu. Nestotožnil sa s procesnou obranou intervenienta (odsek 9. odôvodnenia) spočívajúcou v tom, že žalobca nemá žiadne trvalé následky, ktoré by odôvodňovali priznanie bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia. Konštatoval, že v zmysle § 5 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 6 zákona o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia sa pri určení výšky náhrady vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v lekárskom posudku (§ 7 a 8) alebo v znaleckom posudku. V predmetnom konaní bolo na návrh žalobcu nariadené znalecké dokazovanie znalcom z príslušného odboru, ktorý ohodnotil psychické následky žalobcu, ktoré boli v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou na 90 bodov (položka 252 - postkomočný syndróm podľa rozsahu a závažnosti príznakov). Súd prvej inštancie poznamenal, že znalec mohol v zmysle prílohy k zákonu č. 437/2004 Z.z. určiť pri položke 252 - postkomočný syndróm počet bodov od 65 do 260 a to podľa rozsahu a závažnosti príznakov a teda znalec vzhľadom na konštatovanie, že príznaky postkomočného syndrómu ustúpili cca. 14 mesiacov po dopravnej nehode určil 90 bodov. Súd prvej inštancie bol v zmysle vyššie označených ustanovení zákona 437/2004 Z.z. povinný vychádzať z uvedeného hodnotenia, keďže bolo vykonané odborne spôsobilou osobou, pričom súd takouto odbornosťou nedisponuje. Zo strany intervenienta neboli predložené alebo navrhnuté žiadne dôkazy (napr. výsluch znalca, kontrolné znalecké dokazovanie), ktoré by spochybnili závery znaleckého dokazovania. Ďalej vzhľadom k odseku 48. odôvodnenia súd prvej inštancie nemohol zohľadniť ani prípadné spoluzavinenie žalobcu, keďže nemal z vykonaného dokazovania za preukázané, aby žalobca v čase dopravnej nehody nebol pripútaný bezpečnostným pásom. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s námietkou premlčania vznesenou intervenientom. Žalobca si žalobou podanou na súde dňa 03.03.2011 uplatnil voči žalovanému aj nárok na náhradu škody, pričom navrhol pribrať znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, za účelom posúdenia psychických následkov žalobcu, ktoré sú v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, a ktorý stanoví bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Ako vyplynulo z vykonaného znaleckého dokazovania, u žalobcu došlo k ustáleniu zdravotného stavu rok po dopravnej nehode, t.j. júl 2010, pričom žaloba o náhradu škody bola podaná na súd dňa 03.03.2011, t.j. v rámci plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu námietka premlčania nie je dôvodná. Žalobca si včas uplatnil nárok na náhradu škody, pričom k jej vyčísleniu mohol pristúpiť až v zmysle záverov znaleckého dokazovania vykonaného v priebehu súdneho konania. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.256,90 Eur, ktorá pozostáva zo sumy 916,80 Eur (odsek 50. odôvodnenia) a zo sumy 1.340,10 Eur (odsek 51. odôvodnenia).

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tým, že pri rozhodovaní o ich náhrade vychádzal z toho, že celkovým predmetom konania bola náhrada škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia

pozostávajúca zo 450 bodov (360 + 90) po 14,89 Eur, t.j. suma 6.700,50 Eur. Súd prvej inštancie nezohľadnil závery znaleckého posudku vypracovaného súdom ustanoveným znalcom MUDr. Z. X., na základe ktorých bola na návrh žalobcu pripustená zmena žaloby (ods. 5. odôvodnenia), keďže jeho závery sa v priebehu konania ukázali ako nesprávne, a bolo by nespravodlivé zohľadniť ich pri rozhodovaní o trovách konania. V zmysle vyššie vymedzeného predmetu konania mal žalobca vecný úspech v časti o zaplatenie sumy 2.256,90 Eur (§ 255 CSP vecný neúspech v časti o zaplatenie 155,28 Eur, v ktorej bola žaloba zamietnutá (§ 255 CSP) a procesný neúspech v časti o zaplatenie sumy 4.288,80 Eur, v ktorej bolo konanie zastavené (§ 256 ods. 1 CSP), keďže žalobca zobral žalobu v tejto časti späť pre plnenie od intervenienta, avšak ako vyplýva z oznámenia o poistnom plnení (odsek 20. odôvodnenia) intervenient plnil pred podaním žaloby. Z uvedeného vyplýva, že žalobca mal vecný úspech v rozsahu 33,68 % (2.256,90 Eur), vecný (155,28 Eur) a procesný neúspech (4.288,80 Eur) v rozsahu 66,32 %, čím by žalovanému patrila pomerná náhrada trov konania v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255, § 256 ods. 1 CSP v rozsahu 32,64 %. Keďže zo spisu vyplýva, že žalovanému žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli, súd medzi žalobcom a žalovaným nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vyššie uvedené závery o rozsahu vecného úspechu vo veci, resp. procesného zavinenia zastavenia konania platia aj vo vzťahu medzi žalobcom a intervenientom, keďže však intervenient bol zastúpený právnym zástupcom, súd priznal intervenientovi pomernú náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 32,64 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

8. Výrok o trovách štátu odôvodnil súd prvej inštancie tak, že v priebehu konania vedeného ešte pod sp.zn. 3C/46/2011 bol do konania súdom pribratý znalec MUDr. Z. X., ktorému následne už v konaní vedenom pod sp.zn. 3C/259/2013 bolo priznané znalečné vo výške 334,65 Eur, ktoré mu bolo vyplatené z rozpočtových prostriedkov súdu. V ďalšom priebehu konania, po vykonaní ďalšieho znaleckého dokazovania, bolo preukázané, že závery zo znaleckého dokazovania vykonaného znalcom MUDr. Z. X. sú nepoužiteľné pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Uvedenú okolnosť súd posúdil ako dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP a štátu nepriznal voči sporovým stranám nárok na náhradu trov konania pozostávajúcich z vyplateného znalečného vo výške 334,65 Eur. Podľa názoru súdu bolo by nespravodlivé žiadať od sporových strán ich náhradu, keďže títo nezavinili nepoužiteľnosť záverov predmetného znaleckého dokazovania.

9. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie intervenient na strane žalovaného. Intervenient napadol výrok II. a V. rozhodnutia. Právne špecifikoval odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 písm. f) a h) CSP. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že opis škodovej udalosti a zrazení, ktoré utrpel žalobca je technicky neprijateľný s výpoveďou svedkyne O. Ž., ktorá bola v čase dopravnej nehody vodičkou osobného motorového vozidla, v ktorom sa viezol žalobca. Intervenient opätovne poukázal na Odborné lekárske vyjadrenie MUDr. F. X. zo dňa 12.08.2009, v zmysle ktorého lekár k pôvodu a spôsobu zranenia uviedol, že pri autonehode preletel menovaný zo zadného sedadla cez predné sklo auta, rukami rozbil sklo a súčasne sa poranil v tvárovej časti o úlomky skla aj na lebke. V rámci bodu č. 3 - ako a čím bolo zranenie spôsobené uviedol, že nárazom hlavy a rúk o čelné sklo pri vymrštení zo zadného sedadla smerom napred. Rezné rany boli spôsobené úlomkami skla, zlomeniny nárazom o sklo a karosériu auta. Zároveň intervenient v uvedenom poukázal na prepúšťiaciu správu žalobcu zo dňa 22.07.2009, z ktorej vyplýva, že dnes autonehoda, sedel na zadných sedadlách, preletel dopredu, rukou rozbil čelné sklo a má rezné rany aj na hlave. Z uvedených citovaných dôkazov je zrejmé, že z opisu vzniku zranení žalobcu a ich povahy vyplýva skutočnosť, že žalobca v čase autonehody nebol pripútaný bezpečnostným pásom, nakoľko pri náraze preletel zo zadného sedadla cez predné sklo a rukami rozbil sklo. Uvedenému opisu zodpovedajú aj mnohopočetné zranenia v tvárovej časti a na lebke zo skla, ktoré žalobca pri vymrštení zo zadného sedadla rozbil. V súlade s uvedeným, má intervenient za to, že predmetné krátenie poskytnutého plnenia bolo plne dôvodné.

10. Čo sa týka nároku uplatňovaného žalobcom na náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia psychických následkov, ktoré boli v zmysle znaleckého posudku č. 16/2019 zo dňa 01.07.2019 znalca - MUDr. Z. L. ohodnotené na 90 bodov a to položka 252 - postkomočný syndróm podľa rozsahu a závažnosti príznakov a ktorému súd vyhovel, pričom sa nestotožnil s procesnou obranou intervenienta spočívajúcou v tom, že žalobca nemá žiadne trvalé následky, ktoré by odôvodňovali priznanie bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia. Intervenient uviedol, že s týmto nesúhlasí a že

uplatnený nárok žalobcu na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia je v celom rozsahu nedôvodný. Z obsahu a záverov znaleckého posudku č. 16/2019 vyplýva, že žalobca nemá, v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, nárok na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia, nakoľko v čase vyšetrení netrpel a netrpí žiadnymi trvalými ochoreniami, ktoré by bolo možné v danom čase bodovo, v zmysle citovaného zákona, hodnotiť. V tomto smere intervenient poukázal na § 2 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z.. Teda sa má jednať o také poškodenie zdravia, ktoré má trvalo nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného. Nakoľko postkomočný syndróm, ktorý bol podľa vyjadrenia znalkyne u žalobcu prítomný, bol dočasného charakteru t.j. prítomný od dopravnej nehody do 14 mesiacov po nej, je zrejmé, že v konkrétnom prípade nejde o trvalo nepriaznivý následok pre životné úkony poškodeného. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na výslovné označenie prílohy č. 1 časť II. Sadzby bodového ohodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia pri úrazoch ako trvalé následky i na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2013 sp.zn. 5Cdo/19/2012. Nakoľko je zo záverov znaleckého posudku zrejmé, že u žalobcu sa prejavili len následky prechodného charakteru, ktoré už pominuli, neprejavujú sa u neho a v súčasnosti ho nijakým spôsobom neobmedzujú, má intervenient zato, že predmetný nárok žalobcu je nedôvodný. Preto súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. s relevantnými tvrdeniami intervenienta, ktoré súdu uviedol v rámci procesnej obrany v konaní, sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal.

11. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa názoru, že intervenient na strane žalovaného vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci vzhľadom na čas vzniku poškodenia zdravia u žalobcu (dopravná nehoda dňa 19.07.2009) a ustálenie jeho zdravotného stavu (rok po dopravnej nehode) intervenient z opatrnosti vzniesol námietku premlčania vo vzťahu ku nároku na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia pre položku č. 252, tak ako bola ohodnotená v znaleckom posudku č. 16/2019, na ktorej trvá. K ustáleniu zdravotného stavu žalobcu došlo v súlade so znaleckým posudkom č. 16/2019 zo dňa 01.07.2019, III- ZÁVER - odpoveď na otázku č. 3 - rok po dopravnej nehode teda 19.07.2010, pričom žalobca si predmetný nárok uplatnil až v podaní - Úprava žaloby zo dňa 14.08.2019. Podľa názoru súdnej praxe je potrebné odmietnuť predstavu o právnej prípustnosti uplatnenia akejkoľvek náhrady škody na to, aby došlo k zastaveniu premlčacej lehoty vo vzťahu k náhrade škody, zistenej a douplatnenej v priebehu konania. Nároky na náhradu škody na zdraví aj podľa názoru súdnej praxe vyžadujú konkrétne a určité kvantitatívne vymedzenie v žalobe. So zreteľom na špecifiká týchto nárokov je potrebné pripustiť isté nepresnosti, no pokiaľ dôjde k uplatneniu konkrétneho nároku vymedzením určitej peňažnej sumy, ďalšia kvantitatívna zmena už predstavuje zmenu žaloby, nie jej spresnenie. Uplatnením nároku na súde nedochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby i z hľadiska budúceho rozšírenia žaloby. Ak je uplatnená iba časť pohľadávky, premlčacia doba sa zastavuje len vo vzťahu k tej časti, a pokiaľ je následne žaloba rozšírená, nemá takéto rozšírenie spätné účinky. (intervenient poukázal na rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/347/2016 zo dňa 28.03.2018 a rozsudok bývalého Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. 3Cz/4/74 zo dňa 26.02.1974). Intervenient na základe uvedeného nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie v bode 12, že námietka nie je dôvodná, pretože základ nároku bol uplatnený včas a pokiaľ ide o ďalšie zistenie škody na spoločenskom uplatnení, ide o tú istú škodu v základe vyčíslenú v znaleckom posudku. Mal za to, že je to nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Preto odvolateľ navrhol v súlade s ust. § 388 CSP rozsudok zmeniť tak, že v bode II. žalobu v časti zaplatenia sumy vo výške 2.256,90 Eur zamietne a v bode V. intervenientovi prizná voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alebo alternatívne navrhol rozsudok v bode II. a V. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

12. Odvolanie vo veci podal aj žalobca, toto odvolanie však nebolo podané včas. Žalobca podal odvolanie čo do výroku IV. a V. rozsudku. Konštatoval, že súd prvej inštancie v bode 58. odôvodnenia ustálil, že celková hodnota predmetu sporu spočívajúca v náhrade škody za sťaženie spoločenského uplatnenia je vyčíslená vo výške 6.700,50 Eur, čo nezodpovedá skutočnosti, pretože súd prvej inštancie svojim uznesením č.k. 3C/46/2011 zo dňa 27.03.2011 pripustil zmenu žaloby na sumu 8.963,25 Eur. Niet pochyb, že konanie o náhradu škody uplatnenej žalobcom začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak vo veci samej bolo rozhodnuté po 01.06.2016 za účinnosti Civilného sporového poriadku. Tu súd prvej inštancie pochybil pri rozhodovaní o náhrade trov konania ak nevychádzal zo zásady úspechu v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p. keď žalobca vo veci mal čiastočný úspech, pričom výška plnenia v tomto prípade závisela od znaleckého posudku. Do pozornosti odvolacieho súdu dal žalobca bod 24. a 25. odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veci č.k. 8Co/126/2018-282 zo dňa 17.12.2018, z ktorého citoval. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania žalobcu

vo vzťahu k žalovanému nepostupoval tak ako uviedol žalobca vyššie, preto navrhol zmeniť rozsudok vo výroku IV. tak, že žalobcovi bude priznaná náhrada trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % určených zo sumy 2.256,90 Eur. Zároveň navrhol zmeniť rozsudok vo výroku V. tak, že intervenientovi nebude priznaný voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, ale žalobcovi bude priznaná náhrada trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % určenej zo sumy 2.256,90 Eur.

13. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril intervenient na strane žalovaného. Zotrval na svojich vyjadreniach tak ako to uviedol v odvolaní voči rozsudku vo veci samej. Vo vzťahu k obsahu odvolania a bodu 58. odôvodnenia rozsudku mal intervenient za to, že súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 a § 256 CSP. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 03.03.2011 domáhal náhrady škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia za 360 bodov v sume 14,46 Eur/bod, pričom samotnému žalobcovi intervenient na strane žalovaného oznámením o poistnom plnení zo dňa 26.11.2010 plnil sumu vo výške 4.288,80 Eur titulom sťaženia spoločenského uplatnenia za 360 bodov v sume 14,89 Eur/bod mínus spoluzavinenie 20 % v zmysle ust. § 441 v nadväznosti na ust. § 415 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že v čase dopravnej nehody nebol žalobca pripútaný bezpečnostným pásom. Z uvedeného je zrejmé, že zastavenie konania v tejto časti zapríčinil sám žalobca. Argumentácia žalobcu podporená rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č.k. 8Co/126/2018-282 zo dňa 17.12.2018 tak neobstojí, nakoľko v predmetnej veci nebol žalobca zaťažovaný procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledkov na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobca podal žalobu dňa 03.03.2011, pričom ako základ svojho nároku uviedol práve lekársky posudok zo dňa 22.10.2020, za ktorý mu už intervenient na strane žalovaného dňa 26.11.2010 plnil sumu vo výške 4.288,80 Eur. Zastavenie konania v predmetnej časti tak nebolo dôsledkom úvahy súdu ani znaleckej činnosti ale skutočnosti, že žalobca si žalobou uplatnil nárok, ktorý už bol intervenientom na strane žalovaného ešte pred podaním žaloby uspokojený.

14. K odvolaniu intervenienta na strane žalovaného sa vyjadril žalobca. Pokiaľ ide o námietku premičania, žalobca mal za to, že súd prvej inštancie sa s touto námietkou riadne vypořiadal. Uplatnený nárok žalobcom na náhradu škody podaním žaloby súdu prvej inštancie doručenej dňa 03.03.2011 spočíva v sťažení spoločenského uplatnenia vo výške, ktorú vyšpecifikuje po vykonaní znaleckého dokazovania. Žalobca má za to, že odvolanie intervenienta na strane žalovaného nie je dôvodné, je účelové a svedčí o tom skutočnosť, že žalobcovi ako následok z dopravnej nehody, ktorá sa stala dňa 19.07.2009, plnil dobrovoľne pred podaním žaloby bolestné bez krátenia za 220 bodov v sume 3.181,20 Eur a po podaní žaloby tiež dobrovoľne plnil sťaženie spoločenského uplatnenia za 306 bodov v sume 4.288,80 Eur keď náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia bola uplatnená listom doručeným dňa 23.11.2010 za 360 bodov, čo vyplýva z podania intervenienta súdu prvej inštancie dňa 06.07.2011. Žalobca má za to, že samotný navrhovaný výrok ako má odvolací súd rozhodnúť na základe návrhu intervenienta na strane žalovaného je nevykonateľný, pretože nemôžu vedľa seba existovať dva rozsudky, jeden priznávajúci a druhý zamietajúci sumu 2.256,90 Eur. Pokiaľ ide o alternatívny návrh ako má odvolací súd rozhodnúť uznesením, žalobca poukázal na to, že intervenient tento návrh vo svojom odvolaní ničím neodôvodnil a preto je tento navrhovaný výrok právne neúčinný. V tejto súvislosti dal žalobca do pozornosti súdu uznesenie č.k. 7Co/32/2020-612 zo dňa 20.07.2020, ktoré najmä v odseku 7 súvisí s predmetom odvolania sa intervenienta ako aj s náhradou trov konania.

15. Žalobca sa následne znovu vyjadril k podaniu intervenienta označeného ako vyjadrenie intervenienta na strane žalovaného k odvolaniu žalobcu. Obsah označeného podania v nadväznosti na odvolanie sa žalobcu zo dňa 26.02.2020 ako aj na jeho vyjadrenie sa k odvolaniu intervenienta zo dňa 09.09.2020 považoval žalobca za právne bezvýznamný.

16. Následne intervenient na strane žalovaného zaslal súdu svoje ďalšie vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu. Zotrval v celom rozsahu na svojich doterajších podaniach. Mal za to, že žalobca si žalobou uplatnil nárok, ktorý už bol intervenientom na strane žalovaného ešte pred podaním žaloby uspokojený, preto zastavenie konania v predmetnej časti nebolo dôsledkom úvahy súdu ani znaleckej činnosti. Intervenient na strane žalovaného zároveň opätovne uviedol, že uplatňovaný nárok žalobcu na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia je nedôvodný. Nárok na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia je možné uplatňovať vtedy, ak by sa jednalo o trvalo nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného. Uvedené je dokázané v záveroch znaleckého posudku, z ktorého je zrejmé, že u žalobcu sa prejavili len následky prechodného charakteru, ktoré už toho času pominuli a nie trvalo nepriaznivé.

17. Odvolací súd na základe podaných odvolaní preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 15.11.2021 a zistil, že odvolanie žalobcu je potrebné odmietnuť a odvolanie intervenienta na strane žalovaného nie je dôvodné.

18. Podľa ust. § 386 písm. a) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

19. Včasnosť podania odvolania je jednou z objektívnych podmienok na to, aby odvolanie vyvolalo zamýšľané právne následky. Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia. Odvolacia lehota je zákonnou lehotou, teda ju nemožno predĺžiť ani skrátiť, a to ani dohodou strán, ani rozhodnutím súdu. Z obsahu spisu vyplýva, že právnomu zástupcovi žalobcu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie doručené dňa 27.07.2020. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal odvolanie dňa 14.08.2020. Odvolacia 15-dňová lehota na podanie odvolania uplynula márne žalobcovi dňa 11.08.2020, teda v utorok. Keďže odvolanie nebolo podané v lehote ustanovenej zákonom a bolo podané oneskorene, odvolací súd vo výroku II. rozhodol tak, že odmietol odvolanie žalobcu.

20. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

21. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

22. Intervenient na strane žalovaného tvrdí, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

23. Zároveň intervenient na strane žalovaného namieta, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp.zn. 7Cdo 7/2010).

24. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností čo do merita veci, a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej.

25. Podľa názoru odvolacieho súdu možno napriek nesúhlasu odvolateľa uzavrieť, že súd prvej inštancie dal vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na jeho podstatné argumenty, ktoré prezentoval tak v priebehu konania na súde prvej inštancie ako i v odvolaní. K prvej námietke intervenienta na strane žalovaného, že z dôkazov, a to odborného lekárskeho vyšetrenia MUDr. F. X. zo dňa 12.08.2009 vyplýva, že žalobca v čase autonehody nebol pripútaný bezpečnostným pásom,

nakoľko pri náraze preletel zo zadného sedadla cez predné sklo a rukami rozbil sklo, a preto krátenie poskytnutého plnenia z jeho strany bolo dôvodné odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie z výsluchu svedkyne O. Ž.Š., rod. A., ktorá bola vodičkou osobného motorového vozidla, v ktorom sa viezol žalobca, jednoznačne zistil, že žalobca bol v čase dopravnej nehody pripútaný bezpečnostným pásom. Súd prvej inštancie riadne poznamenal, že právny zástupca intervenienta bol prítomný na pojednávaní pri výsluchu svedkyne O. Ž., rod. A. a v rámci zásady kontradiktórnosti mal možnosť jej klásť otázky a takto prípadne spochybníť jednoznačné závery jej svedeckej výpovede. K uvedenému skutočne nedošlo, tak ako to vyplýva zo záverov súdu prvej inštancie, ale aj z obsahu spisu. Zo strany intervenienta neboli ani podané iné návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré by mohli zvrátiť závery, ktoré vyplynuli z výpovede svedkyne. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 191 CSP ods. 2, z ktorého vyplýva, že vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Teda každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne vyhodnotil, že zo strany intervenienta neboli podané iné návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré by mohli zvrátiť závery, ktoré vyplynuli z výpovede svedkyne. Intervenient žalobcovi plnil zo sumy 5.361,- Eur sumu 4.288,- Eur, teda neuhradil náhradu škody vo výške 1.072,20 Eura. Súd prvej inštancie prihliadol na námietku premlčania intervenienta vo vzťahu k zvýšeniu uplatnenej hodnoty bodu z 14,46 Eura na 14,89 Eura a vzhľadom na túto vznesenú námietku premlčania priznal žalobcovi ohľadne prvého nároku na náhradu škody zo sumy 1.072,20 Eura iba sumu 916,80 Eura, čo predstavuje rozdiel medzi pôvodne žalovanou sumou 5.205,60 Eura a už vyplatenou sumou 4.288,80 Eura. S hodnotiacou úvahou súdu prvej inštancie, ktorú odvolací súd nepovažoval za ľubovoľnú sa plne stotožňuje.

26. Pokiaľ ide o druhý nárok na náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatneniach psychických následkov, ktoré boli v zmysle znaleckého posudku ohodnotené na 90 bodov, pričom si žalobca v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 23.10.2019 uplatnil náhradu škody v celkovej výške 1.340,10 Eura, pri hodnote bodu 14,89 Eura, namietal intervenient na strane žalovaného, že žalobca nemá žiadne trvalé následky, ktoré by odôvodňovali priznanie bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia. Namietal, že príznaky postkomočného syndrómu ustúpili cca o 14 mesiacov po dopravnej nehode, teda v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už žiadne psychické následky žalobca nemal. Zároveň vzniesol intervenient na strane žalovaného námietku premlčania. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že u žalobcu došlo k ustáleniu zdravotného stavu rok po dopravnej nehode, t.j. v júli 2010, pričom žaloba o náhradu škody bola podaná na súd dňa 03.03.2011, t.j. v rámci plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby v zmysle ust. § 106 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Žalobca si včas uplatnil nárok na náhradu škody a skutočne k jeho vyčísleniu mohol pristúpiť až v zmysle záverov znaleckého dokazovania vykonaného v priebehu súdneho konania. Podľa názoru odvolacieho súdu ani odvolacia námietka intervenienta na strane žalovaného, že žalobcovi nepatrí náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia z dôvodu, že postkomočný syndróm odoznel, nie je dôvodná. Súd prvej inštancie vysvetlil, že vychádzal zo znaleckého posudku kde znalec mohol v zmysle prílohy k zákonu č. 437/2004 Z.z. určiť pri položke 252-postkomočný syndróm počet bodov od 65 do 260 a to podľa rozsahu a závažnosti príznakov. Znalec vzhľadom na konštatovanie, že príznaky postkomočného syndrómu ustúpili cca 14 mesiacov po dopravnej nehode, určil 90 bodov. Skutočne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 437/2004 Z.z., tak ako to uvádza v dôvodoch svojho rozhodnutia, bol povinný vychádzať z uvedeného hodnotenia, keďže bolo vykonané odborne spôsobilou osobou, ktorá touto odbornosťou disponuje. Zo strany intervenienta, tak ako konštatuje súd prvej inštancie, ako to vyplýva aj z obsahu spisu, neboli predložené alebo navrhnuté žiadne dôkazy, ktoré by spochybnili závery znaleckého dokazovania.

27. Možno teda napriek nesúhlasu odvolateľa uzavrieť, že podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania intervenienta na strane žalovaného, teda že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi majúci na pamäti základné právo strán konania na súdnu ochranu, túto stranám poskytol v požadovanej kvalite.

28. Súd prvej inštancie správne rozhodol i čo do trov konania. Žalobca skutočne zavinil čiastočné zastavenie konania, pričom sa mu plnilo ešte pred podaním žaloby. Úvaha súdu prvej inštancie, že jeho

úspech vo veci predstavuje 33,68 % je správna a že úspech žalovaného predstavuje 66,32 % je tiež správna. Teda pomer úspechu a neúspechu skutočne predstavuje 32,64 % a rozhodnutie súdu prvej inštancie tak zodpovedá pravidlám formálnej logiky.

29. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.256,90 Eura v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku V., ktorým bol intervenientovi priznaný voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32,64 % podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Vo výroku III. odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, lebo bol v odvolacom konaní plne úspešný voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu z prisúdenej sumy s tým, že o výške náhrady tak prvoinštančných aj odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.